

Въжените мостове в Родопите - път към друг свят

От едната страна на брега трескаво кипи забързаното ежедневие. Суетящи се хора, устремили се към нямащите край ангажменти и вечно състезаващи се с времето. Шум на автомобили, поели към целта, и привикнали с натоварения трафик шофьори. Безкрайно дълги списъци с неотложни задачи, които обичайно остават недовършени... Накратко, всичко онова, което наричаме „съвременна цивилизация“.

На другия бряг времето е спряло преди десетки години. Там няма магистрали и шумни градски булеварди, няма пътища и улици. Няма автомобили, а и кому ли са нужни те, когато няма нито къде, нито кой да пътува с тях. Почти са изчезнали и хората, а къщите, подслонявали многолюдни фамилии, са се превърнали в порутени постройките... Накратко, всичко онова, което наричаме „селски бит“ и за което говорим в минало време.

Не мислете обаче, че миналото и настоящето са изгубили връзката помежду си и че двата бряга не са свързани. Въжени мостове – кои стари и нестабилни, кои нови и укрепени, са прострели рамена от двете страни на водата. По тях преминават малцина от местното население, за да посетят останалите в махалите свои роднини, и любопитни туристи, за да разберат какво се крие от другата страна – онази далечната и непознатата, която определят като „стария свят“.

А старият свят е твърде интересен и пътешествията Ви из Родопите няма да са пълноценни, ако не преминете и Ви е по въжените мостчета и не се озовете ей там, на отсрещния бряг на света.

Пленителният **МОСТ** при с.Сухово

Той е в достатъчна степен скрит от хорските погледи, за да остане (незаслужено) незабелязан и бихме споделили, че именно в това се крие най-голямото му очарование. Въженият мост под Сухово е сред слабо познатите и не са мнозина туристите, преминали по него. Причина за това е в известна степен и трудната му достъпност. Съоръжението свързва двата бряга на язовир Кърджали в тесния участък между селата Дъждовница и Снежинка от едната страна и Сухово и Рибарци от другата страна. Разстоянието от Дъждовница до моста съвсем не е малко, а за да се стигне до него от Сухово трябва да се мине по стръмна пътека. Най-удобно е да видите моста като подходите откъм селата Рибарци и Сухово. В Сухово трябва да стигнете до края на селото, където да оставите автомобила и да се спуснете по пътеката до язовира. Препоръчваме подхода през Сухово не само заради по-добрата достъпност, но и заради впечатляващата панорама, която се разкрива в този участък.

с. Сухово

Величествената Шан кая

Мистична, непозната и скрита от хорските погледи скала се намира в землището на изоставеното родопско село Сладкодум. За нея не се знае почти нищо, а и вече няма кого да попитате, защото от селото личат само порутените останки от каменните му къщи. Трудно, дори до степен невъзможно, е да откриете това място, ако предварително не знаете за него.

Сладкодум липсва на повечето карти и ако не са сателитните изображения на разрушените му зидове и спомените за него, бихме могли да кажем, че то вече не съществува. Селото се намира в онези диви и пусти места край Крумовград, където е вероятно да срещнете вълци и диви свине, отколкото хора по пътя си. За живота в Сладкодум днес свидетелстват разпръснатите по съседните хълмове постройки, старите електрически стълбове (селото е било частично електрифицирано) и самораслите насаждения из някогашните ниви. Днес в Сладкодум е тихо и пусто, макар в него да живеят цели двама души.

Шан кая

Но дори след време напълно да бъдат заличени следите от живот в селото, тя ще остане – скалата, просъществувала хилядолетия и запазила в себе си човешкото присъствие.

Шан кая се издига на труднодостъпен склон наред обезлюдена от десетки години местност в близост до южната махала на Сладкодум. Ако успеете да стигнете в основите ѝ, ще се озовете на стръмен, силно ронлив и страховит сипей. От тук гледката към бездната под краката Ви е особено плашеща, а мисълта, че всяка стъпка към Шан кая може да Ви е последна, качва адреналина до краен предел.

Масивът представлява силно наклонена на една страна скала с конусовидна форма. Впечатление прави кръглият отвор в средата ѝ, през който можете да чуete свистенето на вятъра при лошо време. На масива са изсечени множество трапецовидни ниши, обърнати предимно на северозапад. Издълбани са и две халки в самата скала, каквито на други места в Източните Родопи не са срещани.

Значението на името ѝ се превежда като почитаната, още свещената скала и идва от турските думи „шан“ – респект, почит и „кая“ – скала, канара. Вероятно Шан кая е играла ролята на светилище хилядолетия назад във времето, но същността ѝ все още не е проучена, за да бъде ролята ѝ еднозначно определена. Ако с една дума трябва да се опише Шан кая, то тя е „величествена“.

Църквата - джамия

в Узунджово

През бурните години на своето съществуване териториите на Балканите стават кръстопът на различни народи, религии и култури. Знае се, че по българските земи са градени, а впоследствие разрушавани църкви и джамии, изменяли са се вярванията и почитта към боговете. Родопите заемат особено място в този процес заради своето географско положение и се превръщат в арена на съдбоносни процеси, оставили своя отпечатък и днес. Тук през годините на Османско владичество християнските храмове постепенно губят своите функции и мястото им заемат джамиите, за да наложат новата вярата сред населението. Оказва се обаче, че макар и противопоставящи се една на друга, двете религии имат общо помежду си и най-важното – едно и също е свързващото ги звено, защото не друг, а човекът е този, който търси упованието в Бог, без значение какво е неговото име.

Църквата - джамия